

EVENTYRET OM DEN GRIMME MANFRED

Der var engang en 26-årig dreng, som hed Manfred. Han boede hos sin stedmor sammen med sine to onde stedbrødre som hed Knud og Stig-Niklas. Knud og Stig-Niklas gik afsted om aftenen og mødte piger, men Manfred kom aldrig til at møde nogle piger, fordi han ikke måtte gå ud, og fordi han på alle måder så grim og kedelig ud. Pigerne så desværre aldrig til hans side.. Mens stedbrødrene var ude i byen og morede sig måtte Manfred blive hjemme og gøre det grove arbejde i huset, såsom at vaske op og gøre rent..

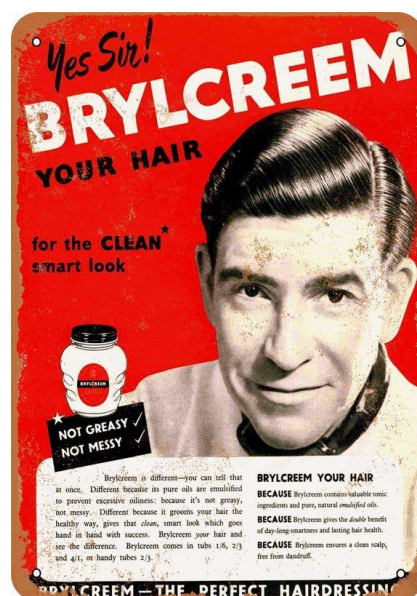
Nu var det således, at kongen ville holde et bal på slottet for at finde en mand til den yngste prinsesse. Det var lykkedes ham at finde passende friere (mænd) til alle prinsesserne undtagen til den yngste datter. Det var ikke fordi hun var så vanskelig at finde friere til. Hun var meget smuk og meget dannet. Nej, problemet var, at prinsessen selv var så nøje-regnende. Ingen mand var god nok til hende. Og det er jo klart, at hvis man har lagt en masse penge ud og gjort sig en masse besvær med sit udseende og sin uddannelse, så vil

man jo få ordentligt betalt for sin investering..

Nå, nu skulle kongen holde et bal, og alle charmerende drenge af gode familier var indbudte til slottet. Manfreds brødre var også indbudte fordi deres far havde engang arbejdet for kongen som selskabs-herre.

På grund af en fejltagelse ved udskrivningen af indbydelses-kortene var Manfred tilfældigvis også blevet indbudt. Manfred blev først meget glad, men så tænkte han bedrøvet: *"Hvordan skal jeg gå til bal på slottet, jeg, som ser så grim og kedelig ud og heller ikke har noget smukt tøj?"* Sted-brødrene gjorde sagen ikke lettere: *"Ha ha, grimme Manfred, du kan ikke gå op på slottet! Prinsessen vil dø af grin, hvis hun fik øje på dit ansigt med den der grimme og ujævne hud! Ha, ha !"*

Om natten kunne Manfred ikke sove. Han ville jo så gerne se den smukke prinsesse. Han græd og græd i sin smalle, hårde seng. Da kom der pludselig en fe til Manfred og

hviskede i hans øre: "*Brylcreem!*
Brylcreem!"

Manfred satte sig ret op i sengen. At han ikke havde tænkt på det før! Livet fik en ny mening for ham den nat, og han kunne næsten ikke vente til det blev morgen.

Så snart forretningerne åbnede, var Manfred ude for at handle. Han havde tømt sækken med alle de penge, som han havde fundet i sted-brødrenes bukselommer. Disse penge kom nu godt tilpas. Som fortryllet gik Manfred rundt i butiks-reklamens vidunderlige eventyrland. Han købte cremer, olier, væsker, en smoking for mænd og mange andre ting..

Med en taknemmelig tanke til den gode fe fik han også fat i noget *Brylcreem*, og til sidst, som kronen på værket, fandt han en dåse *Helene Curtis Drops of Magic*. Det er en

creme som udglatter alle rynker og ujævnheder i ansigtet i fem timer.

Glad og små-fløjtende gik Manfred hjem. Han låste sig inde på sit lille værelse og gik i gang med at vaske sig, børste sig, gnide sig ind, smøre sig, massere sig, spraye sig, after-shave sig, tandbørste sig og klæde sig på.

Da han var færdig, var klokken syv. Han anbragte forsigtigt Helene Curtis magiske dråber i sit rynkede, grimme ansigt og lod den foreskrevne tid gå. Og ved I hvad? Underet var sket! Rynker, bumser og andre ujævnheder var borte i fem timer frem i tiden!

På kongens slot var gæsterne allerede ankommet. Det var en strålende smuk forsamling af damer og herrer, men smukkest af alle var prinsessen selv. Hun strålede som en klar stjerne og gjorde alle herrer tossede.

Manfred steg ud af sin taxi, kastede nonchalant nogle penge-sedler til chaufføren og gik op ad slotstrappen med den afslappede, let slentrende gang, man finder hos en herre, som er iført tøj med stil. Han banede sig frem gennem mængden, bukkede let for prinsessen og kyssede hendes hånd.

Det blev helt stille. Så lød det som et sus gennem slottet:

"*Brylcreem! Brylcreem!*"

Manfreds onde stedbrødre troede ikke deres egne øjne. Var dette deres generte, grimme klods af en stedbror?

Hvordan kan et sådant trylleri være muligt? Spørgsmålet stod skrevet i sted-brødrenes øjne. Og i Manfreds øjne kunne de læse svaret: "*Glo I bare! Jeg er sikker, forstår I?, Sikker under armene, i håret, i mund, næse og svælg, i ørerne, på fødderne, overalt.*"

Prinsessen stirrede som ramt af lynet på Manfreds stilige hår og smukke, men mandige ansigt. "*Ham vil jeg have*", råbte det i hende.

Manfred smilede sejsikkert. Hele aftenen så de kun hinanden, spiste, drak, dansede, konverserede og tænkte på, hvad de ville have kunnet gøre, hvis de havde været alene..

Tiden ilede af sted for prinsessen og Manfred i et rosenrødt flimmer af lykke.. Da man spillede op til sidste dans lagde Manfred sin kind mod prinsessens ansigt.

Manfred følte beruset lettelse over, at skæbnen endelig havde gjort hans minus-dage til plus-dage. Han gjorde sin venstre hånd fri fra prinsessens hånd midt under den stille vals og strøg hende forsigtigt over håret.. Midt i bevægelsen kom han til at se på sit armbåndsur af mærket *Rolex* (som mænd der bestemmer verdens skæbne, går med). Han standsede med et ryk midt i et danse-trin. Klokkeren var tolv! Med en bange fornemmelse i maven mærkede Manfred, hvordan *Helene Curtis Drops of Magic* holdt op med at virke. Hans ansigt begyndte at blive mere rynket og grimmere end nogensinde!

Manfred prøvede at skjule ansigtet for prinsessen ved at se på sine sko.

Elegante franske laksko for herrer med slanke fødder. Men Manfreds fødder var ikke slanke mere. De svulmede op og skoene var gået op i sømmene!

I vild panik rev Manfred skoene af sig og løb hurtigt ned ad slotstrappen.

Med tårerne trillende ned over sit ubeskriveligt rynkede og grimme ansigt løb han bort i natten, langt, langt bort.

Prinsessen græd i syv dage og syv nætter og truede sin far med at dø af sorg, hvis hendes elskede Manfred ikke kom tilbage til hende. Kongen brugte alle sine ressourcer. Tusind kammer-tjenere sendtes ud. Ingen Manfred.. Kongen lod Manfred efterlyse i radioen, i tv-avisen og på internettet. Ingen Manfred..

Til sidst sendte kongen slottets hunde ud for at finde Manfred.

Men Manfred var og blev borte, fordi *Mum-deodorant* gør en mand så lugtfri, at ikke engang en spor-hund kan finde ham.

